

Alice'in DÜNYA TURU

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

LESLEY M. M. BLUME

GENÇ
T
TİMAS

Birinci Bölüm

DOĞRU TEDAVİ

NEW YORK ŞEHİRİ, 1927. ALICE ATHERTON. pencereden evinin karşısındaki parka baktı. Sakin ve hoşça yağan kar, parktaki çalıları ve bankları kar örtüsünün altında gizlenmiş, kış uykusuna yatmış hayvanlara dönüştürmüştü. Gün de yavaştan batıyordu.

Alice, bu karda dışarıda olmak için her şeyi verebilirdi. Ama bunun yerine evde, dadısı Bayan Pennyweather ile sonu hiç gelmeyecekmiş gibi duran bir coğrafya dersiyle boğuşuyordu. Alice, kimsenin duymamasını umarak, ona ‘Yaşlı Bayan Pennyweather’ derdi. Dadısı o kadar yaşlı değildi, ancak kadının gri bir aurası vardı ve en ışıltılı şeyleri bile inanılmaz derecede solgun hâle getirebilirdi. Öyle ki Yaşlı Bayan Pennyweather banka soymaya kalksa, banka çalışanları bu esnada sıkıntıdan uyuyakalırdı.

Bugünün iç bayıcı dersi salonda yapılıyordu. Şömine-
den yükselen ateş, havayı hem ısıtmış hem de kurutmuştu.

Alice'in yanakları pembeleşmişti, uykudan başını dik tutmakta zorlanıyordu.

“Kahire âdeta bir ilim irfan yuvası, mitolojiyle dolu bir şehirdir,” diye tekdüze bir şekilde konuşmasını sürdürdü Yaşlı Bayan Pennyweather. “Öyle olsa da antik zamanlarda Mısır'ın kültür başkenti İskenderiye'ydi.”

Sonra durakladı.

“Alice, haritada İskenderiye'nin yerini göstermeni rica ediyorum.”

Ancak Alice, haritada İskenderiye'yi göstermedi. Hatta Alice, Yaşlı Bayan Pennyweather'ın kendisinden istediği şeyi duymamıştı bile. Çünkü derin, biraz da kendisini terleten bir hayale dalmıştı. Hayalinde, Alice odayı birkaç dakika önce terk etmişti ve mutlu bir köpek yavrusu gibi karşı caddede, karlarda yuvarlanıyordu.

“Alice Atherton!” dedi Yaşlı Bayan Pennyweather yüksek bir sesle, elindeki kitap büyük bir gürültüyle yere düştü. “Hemen kendinize gelin!”

Yarı baygın hâldeki Alice doğruldu ve uykulu gözlerle dadısına baktı.

“Alice, bu, seni bugün üçüncü uyarışım,” dedi Yaşlı Bayan Pennyweather sesini yükselterek. “Derste uyuklanması en hoşlanmadığım şeydir. Bir şeyin mi var?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Alice. “Biraz uykum var.”

Yaşlı Bayan Pennyweather, Alice'e yaklaştı ve bir kâğıt kadar beyaz olan elini Alice'in alınına koydu.

“Ah, gerçekten de biraz ateşin var gibi,” dedi. “Yoksa... Olamaz! Ya grip olduysan? Bu pis kentte hastalıklar âdeta cirit atıyor. Belki de kabakulak oldun... Ya da, Tanrı esirgesin, kızıl hastalığı*...”

Yaşlı Bayan Pennyweather, Alice’i salondan çıkarıp üst kattaki odasına götürdü.

Sonra “Bayan Millicent,” diye seslenerek hizmetçiyi çağırdı. “Hemen büyük bir kaba soğuk su doldurup getirin. Doktoru da arayın. Ve Bay Atherton’a Alice’in hasta olduğunu söyleyin.”

Yaşlı Bayan Pennyweather, Alice’i yatağına yatırdı. İstedığı soğuk su çok geçmeden gelmişti. Doktor gelene kadar da Yaşlı Bayan Pennyweather, belki de Mısır hakkında yaptıkları dersin etkisiyle, Alice’i ıslak havlularla bir mumya gibi sarıp sarmalamıştı.

Doktor, stetoskopla Alice’in göğsünü dinledi. Sonra da kulaklarına, gözlerine ve boğazına baktı.

“Ah, doktor bey,” diye endişeyle konuşmaya başladı Yaşlı Bayan Pennyweather, “lütfen bu ateşin sebebinin, altı ay önce bu kızın annesini hayattan koparan ateşle aynı olduğunu söylemeyin. Bu ev, bu kadar kısa zamanda ikinci bir trajediyi kaldıramaz.”

Doktor, yanında getirdiği küçük deri çantaya eşyalarını geri koymaya başladı. Alice’e nazıkçe “Bence, Bayan Atherton, iyileşeceksiniz,” dedi.

* Genellikle küçük yaşlarda görülen, bulaşıcı, yüksek ateşli, kırmızı renkte geniş lekeler döktüren, kuluçka dönemi üç dört gün süren tehlikeli hastalık. -*çevirmen notu* (ç.n.)

Ayaklanırken “İçiniz rahat olsun ki bu kızın hiçbir şeyi yok,” dedi Yaşlı Bayan Pennyweather’a da. Bol soslu rostosunu masada bırakıp dadının yersiz evhamıyla buraya koşturduğu için kadına sinir olmuştu. Yarım saat önce masanın üzerinde bütün çekiciliğiyle duran yemek, büyük ihtimalle soğuyup kaskatı olmuştu bile.

“Oh, şükürler olsun,” dedi Yaşlı Bayan Pennyweather. Doktorun kendisine kızdığını anlayarak evhamını haklı göstermeye çalışan bir tavırla, “Bugünlerde ne kadar dikkatli olsak azdır, mikroplar kol geziyor,” dedi. Ardından, mahcup bir şekilde doktoru yolcu etti.

Sonunda yalnız kalabilen Alice, yatağına uzandı ve pencereden dışarıyı süzdü. Hava kararmıştı -güzel, derin ve mürekkep mavisi bir karanlıktı- ama Alice, hâlâ yağan karı seçebiliyordu.

Alice’in annesi kış aylarını çok severdi. Kürklü manşetleri, bereleri, eldivenleri ve çizmeleri... Kızakla yapılan gezintileri, Noel’i ve karda yapılan yürüyüşleri de... Hatta Alice’in babasını ürküten bir davranış da olsa kar yemeyi bile severdi.

“Zaman kışın daha yavaş akıyor, bunu biliyor muydun?” demişti Alice’e bir keresinde, birlikte battaniye altında sarılmış, Beşinci Cadde’deki arabalarında gezerken.

“Hiç de bile,” demişti Alice, annesinin parfümünün kokusunu mutlulukla içine çekerken. “Zaman, her mevsimde aynı hızda akar.”

“Hayır, hayır, kesinlikle kışın daha yavaş akıyor,” diye ısrar etmişti annesi. “Ve bu yüzden en sevdiğim mevsim kış

çünkü zamanın yavaş akması, senin büyümenin de yavaşlaması anlamına geliyor. Böylece daha uzun süreliğine küçük kızım olarak kalmış oluyorsun.”

Alice, doktorun yemeğiyle buluşması üzere serbest bırakılmasının kapatılan kapıdaki yankısını duydu. Bir süre sonra da kendi odasının tam altında bulunan babasının çalışma odasından gelen sesleri işitmeye başladı. Mumya sargılarını kaldırdı, merdiven boşluğuna doğru gitti ve odadan gelen konuşmalara kulak kabarttı.

Yaşlı Bayan Pennyweather, Alice’in babası Bay Atherton’la konuşuyordu.

“Doktor, Alice’in durumu hakkında ne dedi?” diye sordu Bay Atherton.

“Görünür bir sorunu olmadığını söyledi,” diye yanıtladı Yaşlı Bayan Pennyweather. “Ancak Alice’in kesinlikle bir sorunu var. Hâli tıpkı bir uyurgezer gibi. Hiçbir şey ilgisini çekmiyor. Ağzına bir lokma koymuyor. Bayan Atherton’ın ölümünden sonra bambaşka bir çocuk oldu çıktı, Bay Atherton. Kaybının etkisinde olduğunu biliyorum ancak bu şekilde hayata küsmüş olması...”

Alt kattaki holden büyük sarkaçlı saatin sesi geliyordu. Alice’in annesinin ölümünden bu yana siyah, kadife bir örtüyle kaplıydı saat. Alice, babasının bir yandan piposunu içtiğini, bir yandan da dinlediğini ve duyduklarını düşündüğünü biliyordu. Ve babasının piposunu içip, dinleyip düşünürken cevap vermek için asla acele etmeyeceğini de biliyordu.

“Bu hepimiz için zorluklarla dolu bir süreç, Bayan Pennyweather,” dedi Bay Atherton nihayet konuşabildiğinde. “Ve belli ki hiçbirimiz, Alice’e neyin iyi geleceğini bilmiyoruz. Siz de, ben de, doktor da...”

Bir sessizlik daha oldu.

“Bu konu üzerine biraz daha düşüneyim,” dedi Bay Atherton yeniden konuşmaya başladığında. “Bu sorunu daha yaratıcı bir şekilde ele almamız gerektiğini düşünüyorum. Hatta biraz sıra dışı, beklenmedik bir şey yapmalıyız belki de.”

Alice, Yaşlı Bayan Pennyweather’ın, babasının bu cevabına tepkisini gözünde canlandırdı. Ağzına müthiş ekşilikte bir limon atmış gibi yüzünü ekşitmiş olmalıydı. Sıra dışı şeylerin lafi bile onu ürkütürdü.

Dadı, çalışma odasından çıkıp merdivenlere doğru yöneldi. Alice de hemen odasına döndü ve yatağına daldı, örtüsünü çekti ve gözlerini sıkıca kapattı. Dadı, odanın kapısını açıp içeri bir bakış attı. Alice’in uyuyor olduğunu görünce içi rahat bir şekilde kapıyı sessizce kapadı.

Alice, Yaşlı Bayan Pennyweather’ın ayak seslerini, bir üst katta bulunan odasına vardığından emin olana kadar dinledi. Sonra, yanındaki komodine uzanıp bir zamanlar annesine ait olan küçük, altın broşu eline aldı. Bir inci çiçeği demetini andıran broş, çiçekler gibi dizilmiş incilerden yapılmıştı. Alice, broşu geceliğinin yakasına ilişti ve merdivenin basamaklarını parmak uçlarında inerek babasının çalışma odasına gitti. Çekingen bir şekilde odanın girişinde beklemeye ve babasına bakmaya başladı.

Bay Atherton kalın gözlükler takıyordu. Kendisi bir yayınevinin müdürüydü ve yıllar boyunca okuma yapmaktan gözleri yorgun düşmüştü. Odasındaki kitaplıklar yerden tavana kadar uzanıyordu. Düzinelerce kitap da odanın her yerinde dağınık bir şekilde üst üste dizilmişti ve eğri büğrü bir şekilde yükseliyorlardı.

“Merhaba, baba,” dedi Alice sessizce.

Babası, okuduğu el yazmasından kafasını kaldırıp Alice’e baktı. “İçeri gir, minik kuş,” dedi.

Alice, on yaşındaki diğer çocuklara göre uzun sayılabilecek bir boyda olsa da babasının kucağına tırmanarak oturdu ve başını omzuna yasladı. Babası, Alice’in yakasındaki inci çiçeği broşuna dokundu ve alnına minik bir öpücük kondu.

“Daha iyi misin?” diye sordu babası, elleriyle Alice’in saçlarını düzeltirken. “Bayan Pennyweather çok endişeliydi.”

“Sadece biraz yorgundum,” diye cevap verdi Alice.

“Neden bu kadar yorgunsun?” diye sordu babası. “Akşamları iyi uyuyamıyor musun?”

“Ondan değil,” dedi. “Bu sıralar hep uykuluyum. Ve sadece Bayan Pennyweather’ın sıkıcı derslerinde de değil...”

Bay Atherton gülümsedi. “Bayan Pennyweather elinden gelenin en iyisini yapıyor. Tabii annenin yerini alamaz ama...”

“Alamaz,” dedi Alice de. Ağladığı belli olmasın diye yüzünü babasının göğsüne iyice gömmüştü.

Bay Atherton, Alice sakinleşene kadar onun saçlarını elleriyle okşamaya devam etti.

Birkaç dakika sonra, “Minik kuş, annen öldüğünden beri işlerin senin için ne kadar zorlaştığını biliyorum,” diye söze başladı. “Bu akşam sana nasıl yardım edebilirim diye düşünüyordum ben de. İlk başta, günlük hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam etmen en iyi seçenekmiş gibi gözük-müştü. Zaten çok şey değişti. Ama şimdi anlıyorum ki seni mutlu edecek şey burada değil. Bu ev hâlâ hüzmün dolu. Se-ninse daha canlı, daha hayat dolu bir şeylere ihtiyacın var.”

Alice, babasının ne kastettiğini anlamadı. Yüzünü yukarı kaldırıp babasına bakmaya başladı.

“Aklımda farklı bir fikir var,” dedi babası. “Ama macera dolu bir fikir.”

“Bu macera seni de dâhil ediyor mu?” diye sordu Alice.

“Keşke,” diye yanıtladı Bay Atherton. “Buradaki işimi bırakamam. Hem bu maceradaki yolculukta sana eşlik edecek başka birisi var.”

“Maceramız New York’ta değil öyleyse?”

“Değil. Bayan Pennyweather’dan senin yanında olma-sını isteyeceğim tabii. İlk bakışta büyük bir şeymiş gibi gelebilir ama eminim ki senin için çok iyi olacak. Hayatını değiştirecek, sana bir sürü şey getirecek, sürprizlerle dolu bir macera... Böyle bir maceraya açık mısın?”

Alice meraklanıyordu. “Nereye gidiyor olabilirim ki?” diye sordu babasına.

“Sır. Şimdilik,” dedi babası. “Bana güveniyor musun?”

Alice bir anlığına düşündü. Babasından uzakta olma fikrinden hoşlanmamıştı ama sürprizlerle dolu, biraz ciddiyetten uzak ve hayat dolu şeylerin fikri kulağa güzel geliyordu. Annesi, maceralara her zaman evet derdi. Belki de Alice de evet demeliydi. Onaylarcasına babasına başını salladı.

“Yarın bu işle ilgilenmeye başlayacağım,” dedi babası. “Bakalım neler olacak...”

ERTESİ GÜNÜN ERKEN SAATLERİNDE. Bay Atherton’ın gizemli bir alıcıya iletilmek üzere yazdığı mektubu almak için bir kurye geldi. Sonraki gün, kurye, eve bir cevapla geldi. Bu mektuplaşmalar bir süre daha devam etti ve sonunda, yaklaşık bir hafta sonra, Bay Atherton, Yaşlı Bayan Pennyweather ve Alice’i odasına çağırdı.

“Bayan Pennyweather,” dedi, “lütfen Bayan Millicent’a söyleyin, depodan bavullarımızı bir an önce çıkarın.”

“Ne için, efendim?” dedi, seyahat anlayışı şehir içinde en fazla birkaç blok öteye gitmek olan Yaşlı Bayan Pennyweather. Bilmediği yemekler, bilmediği yataklar ve bilmediği tuvaletler düşüncesi, dadının içinde hayra alamet olmayan hisler doğuruyordu.

“Size yakında Fransa’ya doğru yol alacağınızı söylemekten büyük bir sevinç duyuyorum,” diye yanıtladı Bay Atherton. “İlkbaharın son günlerini ve yazın tamamını Fransa’da, güneşli, deniz kıyısında, sevgili arkadaşlarım Sara ve Gerald’la geçireceksiniz.”

Alice'e baktı.

"Ben gençken, varlıklı Amerikanlar, çocukları sanat ve tarih hakkında bir şeyler öğrensin, yeni yerler keşfetsin diye onları seyahate çıkarırdı. Buna dünya turu derlerdi. Biz çok varlıklı olmasak da seni Bay ve Bayan Murphy'yle birlikte bu türden bir tura çıkarıyorum. Fevkalade, harikulade bir yaşamları var. Anneni de çok yakından tanırlardı ve çok severlerdi. Dahası, senin yaşlarında, üç tane de mükemmel çocukları var."

Yaşlı Bayan Pennyweather'in rengi atmıştı. Endişesi doğru noktasına ulaşıyordu artık. "Efendim, endişemi mazur görün, ama Alice için doğru tedavinin bu olduğundan emin misiniz?" diye sordu. "Sonuçta, Fransa çok ama çok uzakta. Ya biz ta okyanusun diğer kıyısındaiken hasta düşerse? Ya da daha kötüsü, okyanusa düşerse..."

Bay Atherton boğazını temizledi ve gözlüklerinin üzerinden dadıya sertçe baktı.

"Evet, Bayan Pennyweather, eminim," dedi. "Sara ve Gerald tanıdığım en iyi, en korumacı insanlardır. Alice, annen onları çok severdi. Onlar da anneni."

Bay Atherton, Alice'in ellerini tuttu.

"Bilmeni istiyorum ki," dedi, "Bay ve Bayan Murphy, bu zamana kadar tanıştığın insanlara benzemez. Onların arkadaşları da ... çok sıra dışı tiplerdir. Tekrar soruyorum: Bu maceraya atılacak kadar cesur hissediyor musun?"

Babasının gözlerinde ciddi olmaktan ziyade muzip bir bakış vardı. Alice, kendi içinde cesur hissettiğine karar ver-

di, tıpkı annesinin de bu kararı vereceği gibi. Ve babasına söyledi.

“Anlaştık o zaman,” dedi babası. Oturdu ve piposunu içmeye koyuldu. Yaşlı Bayan Pennyweather’ın yüzünde, ağzına leş bir böcek kaçmış gibi bir ifade vardı.

Üç hafta sonra, Alice, dadısı ve bavulları, kendilerini Atlas Okyanusu’nun doğusuna giden, adıyla müsemma, devasa bir gemide, HMS Sojourn’da* buldular.

Bay Atherton, geminin limandan ayrılışını izlerken, Alice’i bu kadar uzaklara göndermenin acısını içinde hissetti. Gramercy Park’taki evinde çekeceği yalnızlık şimdiden gözünde büyüyordu. Ama Yaşlı Bayan Pennyweather’a söylediği gibi, Murphylar, Alice için doğru tedaviydi. Ölümlü atlatmak için, hayatla çok daha içli dışlı olunması gerektiğine inanıyordu. Annesinin ölümünden sonra, Alice’in yaşamı sevmeyi ve tadını çıkarmayı öğrenmesi gerekiyordu. Bay Atherton birçok şeyden emin olamasa da şundan emindi: Sara ve Gerald Murphy ve arkadaşları, hayatın tadını çıkarma sanatı hakkında herkesten daha çok şey biliyorlardı.

* Sojourn, İngilizcede konaklama anlamına gelir. -ç.n.